

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **V. U. T.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2019, čj. KRPA-86527-24/ČJ-2019-000022-ZSV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2019, čj. 16 A 15/2019-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím zajistila žalovaná žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen

„zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze zamítl. Městský soud nesouhlasil se žalobcem v tom, že by žalovaná posoudila nesprávně a nedostatečně eventuální hrozící vážnou újmu v případě návratu žalobce do jeho vlasti.

II.

Argumenty kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřel o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[4] Stěžovatel nesouhlasil s odůvodněním napadeného rozsudku, podle kterého žalovaná uvážila dostatečně realizovatelnost vyhoštění s ohledem na eventuální hrozbu vážné újmy hrozící stěžovateli v případě návratu do vlasti podle požadavků zákona o pobytu cizinců. Podle stěžovatele nebyly splněny podmínky pro postup žalované; konkrétní vypořádání splnění podmínek pro možnost předání stěžovatele do Vietnamu s ohledem na politickou a bezpečnostní situaci bylo nutné vtělit do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Samotné posouzení skutečnosti, že stěžovatel pochází ze země, která bez dalšího nemá sama o sobě zakládat důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, provedl až městský soud; s ohledem na kasační princip ovládající správní soudnictví však tento postup nemohl napravit absenci takové úvahy v napadeném správním rozhodnutí.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížnosti uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podstatou stěžovatelem podané kasační stížnosti byla argumentace, podle níž žalovaná řádně neposoudila možnost realizace vyhoštění s ohledem na hrozbu vážné újmy hrozící stěžovateli v případě návratu do jeho vlasti; ani městský soud přitom toto pochybení žalované napravit nemohl.

[8] Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle

pokračování

tohoto zákona považuje „a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

[9] Stěžovatel v průběhu správního řízení do protokolu o podání vysvětlení ze dne 28. 2. 2019 uvedl, že je svobodný a bezdětný, v České republice nemá žádné příbuzné ani jiné rodinné vazby. Jeho otec, matka a sourozenci žijí ve Vietnamu a má se tedy kam vrátit. Na území České republiky přicestoval v roce 2008 za účelem podnikání. Dvakrát zde neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany. K dotazu, zda je mu známa nějaká překážka, která by mu znemožňovala vycestování z území České republiky, uvedl, že se nechce vrátit domů; chce zůstat na území České republiky a pracovat zde, aby splatil dluh, který zde má.

[10] Tím, jaké podmínky musí být splněny, aby správní orgán mohl rozhodnout o zajištění cizince, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS. Podle rozšířeného senátu „[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. [...] O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

[11] Z obsahu správního i soudního spisu i z napadeného správního rozhodnutí vyplývá, že žalovaná se možností realizace vyhoštění a možného nebezpečí vážné újmy zabývala a shledala, že zjištěné skutečnosti nenasvědčovaly jakékoliv překážce ve vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a vycestování cizince z území České republiky; stejně tak se posouzením této otázky řádně zabýval městský soud. Žalovaná přihlédla nejen ke zprávám o zemi původu stěžovatele, ale také k závaznému stanovisku Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince, z něž je patrné, že vycestování stěžovatele zpět do jeho vlasti je možné. Nebylo ani zjištěno, že by stěžovateli hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Stěžovatel sám v projednávané věci nenamítal, že by zde byly dány konkrétní překážky pro realizaci správního vyhoštění (resp. vycestování) a neuvedl ani žádné relevantní informace, z nichž by mohl správní orgán vyvodit, že jej do země původu vyhostit nelze. Správnímu orgánu i městskému soudu nebyly známy další skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit existenci překážek. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění a aktuální závazné stanovisko ministerstva vnitra (při absenci konkrétních tvrzení nebo informací obecně známých, které by naznačovaly, že stěžovateli hrozí v zemi původu skutečné nebezpečí vážné újmy) představují v nyní posuzované věci dostatečný podklad pro předběžné posouzení realizovatelnosti stěžovatelova vyhoštění, a proto jsou závěry žalované i městského soudu správné. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že se žalovaná touto otázkou nezabývala vůbec, resp. nedostatečně; ani městský soud v tomto ohledu nijak

nepochybil, pokud rozšířil odůvodnění napadeného rozsudku k námitce stěžovatele o úvahu týkající se možnosti realizace vyhoštění stěžovatele.

IV.

Závěr a náklady řízení

[12] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[14] Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

[15] Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za nějž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Ustanovený zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna se mu proto zvyšuje o 21 % čítajících výši této daně na konečných 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. srpna 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu